

ЗМІСТ

У БАСЕЙНІ З КУЛЬКАМИ 7

БУТИ КРАСУНЕЮ 73

ЗВАЖ УСІ ВАРІАНТИ 141

Мертвий опосум лежав там досі. Освальд дивився в пасажирське вікно на сірий пухнастий труп на узбіччі дороги. Якимось чином він видавався ще більше мертвим, ніж учора. Вчорашній дощ не допоміг.

— Немає нічого мертвішого за мертвого опосу-
ма, — сказав тато Освальда.

— Окрім цього містечка, — пробурмотів Освальд, дивлячись на забиті дошками вітрини, на яких не було нічого, крім пилу.

— Що ти маєш на увазі? — спитав тато. Він був одягнений у безглуздий червоний жилет, який йому видали, коли він працював у відділі делікатесів «Снек Спейс».

Освальду хотілося б, щоб тато не одягав того жилета, коли завозить його в школу.

— Це містечко, — сказав Освальд, цього разу голосніше. — Це містечко видається мертвішим за мертвого опосума.

Тато розсміявся.

— Що ж, не думаю, що можу з цим посперечатися.

Три роки тому, коли Освальду виповнилося сім рочків, тут справді було чим себе розважити: кіно-театр, крамниця ігор і карток, магазин морозива зі смачнющими вафельними ріжками. Та потім фабрику закрили. Саме завдяки фабриці містечко й вирувало життям. Тато Освальда втратив роботу, як і матусі й татусі сотень інших дітей. Багато родин виїхало, серед них — і найліпший друг Освальда — Бен і його сім'я. Родина Освальда залишилася, бо мама мала стабільну роботу в лікарні, і вони

не хотіли їхати далеко від бабусі. Тож тато влаштувався на неповний робочий день у «Снек Спейс», де платили на п'ять доларів за годину менше, ніж він заробляв на фабриці, і Освальд спостерігав, як містечко помирає. Один за одним закривалися бізнеси, немов відмовляли органи в тілі, що вмирає, тому що ні в кого більше не було грошей на фільми, ігри чи неймовірно смачні вафельні ріжки.

— Ти радий, що сьогодні останній день у школі? — запитав тато.

Це було одне з тих питань, які завжди ставили дорослі, наприклад: «Як минув твій день?», або «Ти почистив зуби?».

Освальд стеноу плечима.

— Напевно. Та мені все одно нічим зайнятися, адже Бен виїхав. У школі нудно і вдома теж.

— Коли мені було десять років, улітку я не повертався додому, аж доки мене не кликали на вечерю, — сказав тато. — Я катався на велосипеді, грав у бейсбол і влипав у всілякі халепи.

— Ти хочеш сказати, що мені також варто влипнути в халепу? — поцікавився Освальд.

— Ні, я кажу, що тобі варто розважатися.

Тато зупинився в зоні висадки пасажирів перед початковою школою Вестбрук.

Розважатися. З його вуст це звучало так легко.

Освальд пройшов через подвійні двері школи й зіткнувся з Діланом Купером — останньою людиною, яку він хотів зустріти. Однак Освальд, мабуть, був першим, кого хотів побачити Ділан, бо його рот розтягнувся в широкій усмішці. Ділан

був найвищим за зростом у п'ятому класі й любив нависати над своїми жертвами:

— Ова! Та це ж Освальд Оцелот*! — сказав він, і його усмішка зробилася ще ширшою. — Той, хто ніколи не підросте, чи не так?

Освальд пройшов повз Ділана й відчув полегшення, коли його мучитель вирішив не йти за ним.

Коли Освальд і його однокласники-п'ятикласники були ще дошкільнятами, на одному з дитячих каналів транслювали мультфільм про великого рожевого оцелота на ім'я Освальд. Тож Ділан із товаришами почав називати його *Освальдом Оцелотом* від першого дня в дитячому садочку й ніколи не припиняв. Ділан належав до тих дітей, які чіплялися до всього, що відрізняло тебе від інших. Якби не ім'я Освальда, то він причепився б до його ластовиння чи вихору на голові.

А цього року, коли стало відомо, що чоловіка, який застрелив Джона Ф. Кеннеді, звали Лі Гарві Освальд, ситуація із прозиванням стала геть нестерпною. Освальд волів ліпше бути твариною оцелотом, аніж убивцею.

Оскільки це був останній день перед канікулами, ніхто навіть не намагався зайнятися якоюсь справжньою роботою. Напередодні місіс Мічем повідомила, що учням дозволено приносити гаджети, якщо вони беруть на себе відповідальність

---

* Оцелот — дика кішка роду леопардових із коричнюватою або жовтувато-сірою плямистою шкурою, що водиться в Центральній і Південній Америці. — *Тут і далі — прим. пер.*

за те, що щось може загубитися або зламатися. Ця заява означала, що ніхто навіть не вдаватиме, ніби проводить заняття.

Освальд сучасних гаджетів не мав. Щоправда, вдома у них був один ноутбук, але ним користувалася вся сім'я, і йому не дозволили взяти його із собою до школи. Був хіба телефон, утім це була найбезрадісніша, найзастаріліша модель, яку тільки можна уявити, і він не хотів діставати його з кишені, бо знав, що кожен учень, побачивши такий непотріб, насміхатиметься з його жалюгідності. Тому поки інші діти грали в ігри на своїх планшетах або портативних ігрових пристроях, Освальд просто сидів.

Коли просто сидіти стало нестерпно, він дістав блокнот і олівець і почав малювати. Він був не найліпшим художником у світі, але малював доволі добре, щоб його малюнки впізнавали. Була в цих малюнках певна мультяшність, яка йому подобалася. Та найліпше в малюванні було те, що Освальд міг повністю зануритися в нього. Він ніби ставав частиною малюнка, який створював. Це давало відчуття довгоочікуваної втечі.

Освальд сам не знав чому, але останнім часом малював механічних тварин — ведмедів, кроликів, птахів. На малюнках вони були завбільшки з людину, рухалися ривками, як роботи у старому науково-фантастичному фільмі. Зовні вони були пухнасті, але хутро покривало твердий металевий каркас, заповнений шестірнями й ланцюгами. Іноді він малював відкриті металеві скелети тварин або зображував їх зі здертим хутром, щоб показати, як під ним працюють деякі механічні